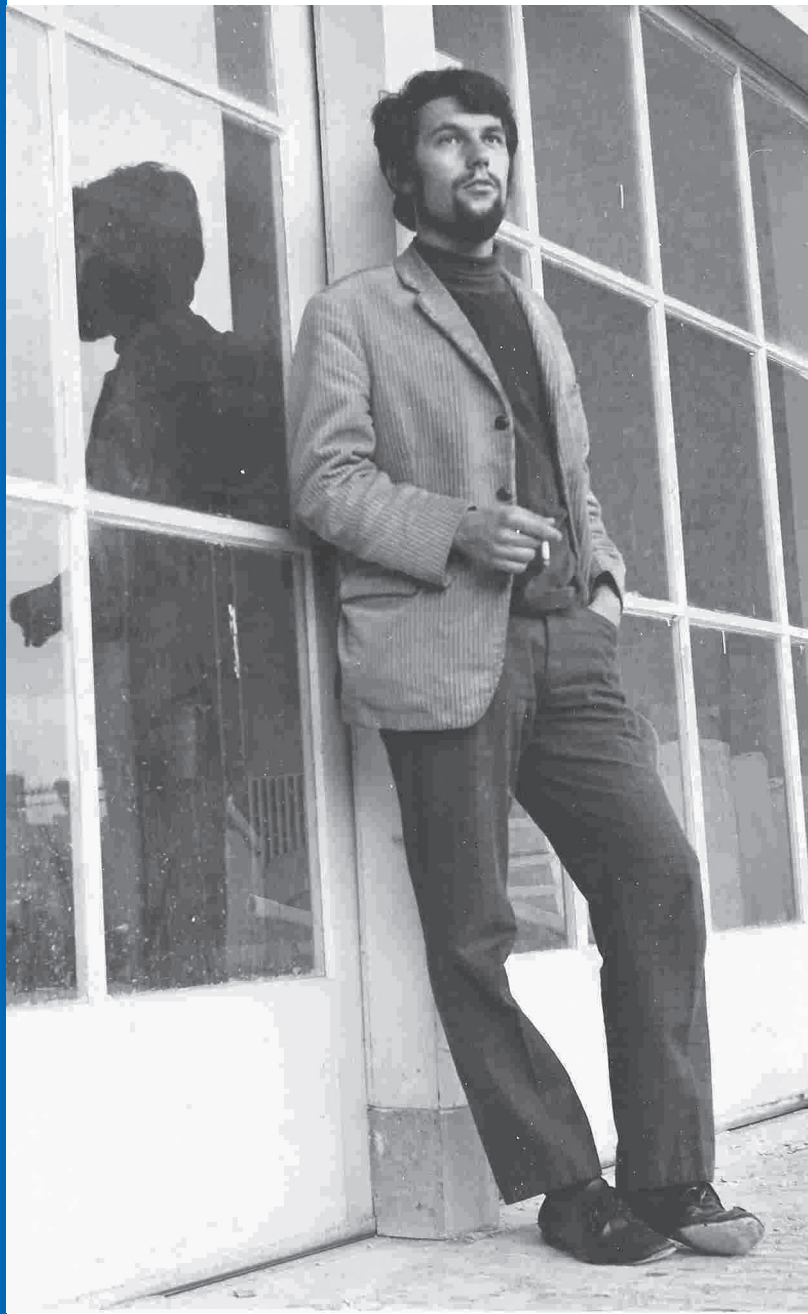

JAN BOERKOEL

ZO WIL IK BEDOELD ZIJN

verzamelde gedichten

je vader volgen is weggaan bij hem
en worden wat hij niet vermoeden kan
als hij je op handen draagt

als hij een weg begaanbaar maakt
die drager met handen vol wereld
om alleen in te zijn

verse sneeuw is het
die me een vader geeft

uit bijna niets verschijnen
verse sporen in het wit

stil als benomen adem

adem die hij inhoudt
als hij, omdat hij
me dapper de sneeuw in ziet gaan

In zacht wit licht ben ik samen met
wat van mijn moeder over is gebleven.
Ze ligt in bed en ademt nog, maar leven
kan ik dat niet noemen, ik voel verzet.

Met lege handen, vol herinneringen
zit ik aan haar bed. Ze ligt al heel lang net
niet dood te gaan. Ze is zo smal, zo stil. Het
is zo onterecht. De vernederingen

haar door een onbetrouwbaar lichaam aangedaan,
maken haar tot de vreemdeling, die onze
taal niet spreekt. Ik zwijg en hoop dat ze mag gaan

waar ze maar wil, en ook wanneer. Haar ware
thuis was nooit echt hier. Naar waar ze ooit vandaan
kwam, gaat ze weer. Ze kon hier nooit goed aarden.

Als een klein scherp mes
zal ik van je houden.
Je omzichtig openen
op de juiste plaatsen

alle vogels uit je vrijlaten
ze over het brede water
laten wegvliegen.

Ik zal een gebaar maken
waar je niet van schrikt

wachten tot je
je ogen naar me opslaat.

Kerstfeest

Nu we ons gebrekkig zelfbehagen vieren
in plaats van die geboorte van blijkbaar niets.

Nu uitblijven van vredebrengers
voor even grond tot vals gejammer is
en geweld in glanzende jaaroverzichten past.

Nu de markt geen raad weet met mededogen
en we zingend ons naamloos ongemak bezweren.

Schuiven we met gemis aan welbehagen
hinderlijke verlangens door
naar weer een volgend jaar.

De dag na de slachting beginnen we met
het samenstellen van overzichtelijke werkelijkheden
om niet in regenbogen uit te barsten.

We zullen de wind bestuderen
redenen vinden die we kunnen bevatten
een vluchtweg, een simpele verklaring.

We zoeken soelaas in de vlucht van vogels
verdiepen ons in statistieken
vermoeien ons met precedenten.
Alsof we weten waar we zoeken moeten.

In een waas begraven we -

De dag na de slachting dragen we
er zorg voor dat bestek
aan de juiste kant van het bord ligt.

Psychiatrie I

diagnose

ja, er zijn woorden voor

voor hoe dit haast niet te leven leven,
dat ik leren leven mag, benoemd kan worden

maar hoe verdoemd het zo te leven voelt,
dat staat er niet, dat is ondoenlijk te vertellen

niet eens aan mijzelf
zou ik dat kunnen

ik lees de fraaie namen wel
maar kan me daar niet vinden

en zoekgeraakt moet ik
ja wíl ik verder, zonder

houvast van een noemer
een naam die me betekent.

De winter trekt de lijnen strak, en
brengt wat leeft tot diepe rust. Heftig
zwijgend en gekromd verzetten zich
de bomen tegen het versterven.

Zwart op wit reiken ze plechtig
met de klauwen van hun iele takken
naar de matte zon, en beloven
met bloesems terug te komen. Driftig

woekert in hun wortels wat ook mij
beweegt, me tegen dood en orde te
verzetten. Die dwaze razernij,

tot wit vertraagd in dit kale schilderij,
maakt onwillig ruimte voor het heldere
besef: er komen lentes zonder mij.

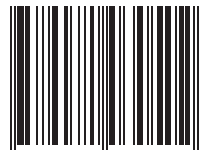

JAN BOERKOEL (1945 – 2010) liet een omvangrijke hoeveelheid gedichten na. Geregeld verschenen gedichten in tijdschriften, bloemlezingen en poëziekalenders. Van een solo-bundel kwam het niet, want ondanks adviezen van dichters van naam, stuurde hij zijn werk nooit naar een uitgever.

Met deze postume dichtbundel krijgen de liefhebbers van zijn poëzie alsnog de gelegenheid zijn gedichten te lezen en te herlezen. En voor wie zijn poëzie nog niet kent, zal deze bundel een verrassende ontdekking zijn.

In **ZO WIL IK BEDOELD ZIJN** vind je een verzameling van 111 gedichten met de kenmerkende Boerkoel-thema's: verwondering, liefde, mededogen, landschap en levenscyclus.

ISBN 978-90-810305-0-2

9

789081

030502